

Az Úrnak van szüksége rá.

Időpont: 1957. április 14. Virágvasárnap

Helyszín: Nyíregyháza

Alapige: Máté 21,3

És ha valaki valamit szól nektek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket.

Máté evangéliumának 21. fejezete írja le számunkra a virágvasárnapi történetet. Ebből való a felolvasott vers. Jézus elküldi két tanítványát Betfagéba azzal a parancssal, hogy ott a falu szélén egy szamarat találnak megkötözve egy fához, azt hozzák el neki. Nem azért hozatja el, mintha fáradt volna a hosszú úttól, hanem azért, mert az Ő számára életkormányzó és formáló tényező az Ige és Zakariás próféta könyvében Jézus azt olvasta magáról, az eljövendő Messiásról, hogy annak majd számárháton kell bevonulnia Jeruzsálembe. Ennek a próféciaának engedelmeskedik, semmi másnak. Az Ige iránti engedelmességből küld a számárért.

Elmennek a tanítványok és közben talán arra gondolnak, hogyan jelenjenek meg idegen faluban, egy idegen háznál azzal az igénnyel, hogy el akarják vinni a szamarat. Nem fogják vajon őket tolvajnak tartani? És hogyan viselkedjenek, ha ebben meg akarják őket akadályozni? Ezért mondja már előre nekik Jézus, hogy ha valaki szólna nekik, mikor a szamarat el akarják hozni, mondjanak csak annyit: „Az Úrnak van szüksége rá”. És erre el fogják bocsátani a szamarat. Így indulnak útnak a tanítványok és úgy is történik minden, amint Jézus megmondta. Tényleg ott van a falu szélén a szamár egy fához kötve. Miközben eloldozzák a fától, természetes kijön a szamár gazdája és megkérdi tőlük: Mit akartok a számmal, hova viszitek? És akkor elmondják a bűvös mondatot: „az Úrnak van szüksége rá”. Erre megváltozik a szamár gazdájának a magatartása. Nincs már arcán a számonkérés szigora és indulata, hanem egyszerűen int: Vihetitek. Legott elbocsátja.

Ennek a nagyon egyszerű történetnek nem olyan nagyon egyszerű a háttere. Betfagé szegény falu volt. A fővárosból kiszorult szegény emberek laktak ott. Ez az ember is szegény ember. Nem azért tartotta a szamarát, mert azon akart közlekedni, nem is azért, hogy a gyermekeinek legyen játszótársa a szamár. Ennek az embernek életszükségletet jelentett a szamár. Abból élt. Talán fuvarozott vele. Éppen mivel ilyen életszükséglet volt számára a szamár, azért egyáltalán nem magától értetődő, hogy erre a mondatra: „Az Úrnak van szüksége rá”, – elbocsátja. A szegény ember máról-holnapra él. Nincsen sok évre eltett java, tartaléka, hogy hozzá nyúljon szükség esetén. Ennek az embernek életében minden nap, amikor nem mehetett fuvarba, olyan kiesést jelentett, amelyet megérezett ő is és a családja is. Mégis egyetlen szava sincs arra, hogy visszatartsa jószágát. Nem mondja a tanítványoknak, hogy neki is szüksége van rá, menjenek máshová szamarat kérni, ahol több van, nemcsak ez az egy. Nem gondolkozik azon, hogy miért akarják elvinni ünnepélyes bevonulásra és vajon ki garantálja neki azt, hogy visszahozzák, ha nincs már szüksége rá. Semmi mentegetőzés, semmi vonakodás, semmi másra való áttolása a kérésnek nincs a szívében és az ajkán sem. Tüstént, legott, szó nélkül elbocsátja a szamarat.

Ha most semmi másra nem gondolunk csak erre a jelenetre, akkor világosan kell látnunk, hogy ez nem egyedülálló jelenet és történet a keresztyén életben. Minden ember életében nemcsak egyszer, hanem sokszor ismétlődik az, hogy Isten ezzel az igénnyel áll oda az ember elé: „Az Úrnak van szüksége rá”. Add oda az Úrnak! Vajon ez az ismétlődő történet ismétlődik-e bennünk abban a tekintetben is, hogy mikor Isten rámutat valamire, vagy valakire életünkben ezzel: „Az Úrnak van szüksége rá”! – legott rendelkezésére bocsátjuk-e az Úrnak?

Nem egyedülálló történet ez a Bibliában. A virágvasárnapi történet előtt is beszél az Ige arról, hogy az Úr sokszor odaáll ilyen követeléssel az ember elé. Ábrahám elé is odaállt ilyen követeléssel egyszer éjszaka és rámutatott egyetlen fiára: Izsákra, a jövő reménységére, az ígért gyermekére és azt mondja: Nekem van szükségem rá. Add ide.

Az újtestamentumban fel van jegyezve a gazdag ifjú története, aki lihegve fut Jézus után és felteszi neki a kérdést: „*Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?*” (Mt 19,16). Jézus akkor rámutat tele istállóira, tele magtáira, a pénzes zsákjára és azt mondja: Add ide, szükségem van rá. Sok szegényem van, azokról akarok ezeken a javakon keresztül gondoskodni.

Ábrahám legott elbocsátá fiát, a gazdag ifjú nem adja oda vagyonát. Nem tudom, a te életedben mire mutat rá Urunk ezzel: Add ide, az Úrnak van szüksége rá! Minden bizonnyal már mutatott valamire, vagy több mindenre azzal, hogy elkérte tőled s te vagy odaadtad, vagy nem. Ha spekuláltál felette, hogy odaadd-e, vagy sem, akkor bizonyára az lett a spekulálás vége, hogy nem adtad oda. Azóta már bizonyára rá kellett jönnöd, hogy nincs igazad, amikor azt mondd, hogy nem adod oda azért, mert neked is szükséged van rá. Még mindig mindenki megbánta, aki visszatartott valamit Jézustól akkor, mikor Ő kérte. Mert amit az Úr én tőlem elkért, arra nekem nincs szükségem. Sőt, az az én számomra veszedelem. Jézus soha nem azért kér el tőlem valamit, hogy azzal Ő gazdagodjék meg, hanem azért, hogy Ő bevonulhasson abba a világba, abba a városba, családba, gyülekezetbe és bevonulhasson a szívembe. Veszedelmes dolog visszatartani azt, amit az Úr elkér tőlünk, mert az mindig tönkreteszi életünket. Gondoljatok a gazdag ifjú történetére. Nem adta oda a vagyonát, ráment az üdvössége. Sok ember irigyelte őt, Jézus szomorúan nézett utána, mert tudta, hogy a sok vagyonra, amihez úgy ragaszkodott az ifjú, rámege az üdvössége.

Nem tudom, a te életedben, mire mutatott rá Jézus ezt mondva: Add ide nekem, mert nekem szükségem van rá, neked pedig nincs, sőt, számodra veszedelem. De azt tudom, valahányszor az én életemben legott engedelmeskedtem az Úrnak, akkor mindig jött utána a csodálatos virágvasárnap, a meggazdagodásnak olyan drága alkalmá, amikor világosan láttam, hogy nem az Úr gazdagodott meg azzal, amit én adtam oda neki, hanem én gazdagodtam meg azzal, mikor odaadhattam neki. Még mindig megbántam ezerszer, ha okosabb akartam lenni nála, ha valamire, amit Ő kért, azt mondtam, hogy nem adhatom, mert szükségem van rá. Még mindig megbántam, valahányszor úgy láttam, hogy életérdekem követeli, megtartsam magamnak azt, amit Ő elkért. Csak akkor már késő volt.

Amikor most itt állunk az Ő oltára előtt, ugyanaz a jelenet ismétlődik meg: megáll előttünk és rámutat valamire: Add ide! Én nem látom, hogy mire mutat rá a te életedben, de te látod, mert a Szentlélekről meg van írva, hogy meggyőz minket bűn, igazság és ítélet tekintetében és a Szentlélek most rámutat valamire, vagy valakire és azt mondja: Add ide, nekem van szükségem rá. Nem azért, mert a bűnökkel akarok gazdagabb lenni, de mert rajtad akarok segíteni és nem tudok másképp, mint úgy, hogy ezt a mozdulatot, hogy elengedd azt, ami neked drága, megteszed. Ha ideadod azt, ami neked drága, de ugyanakkor neked veszedelem, a bűnödet, akkor én azt megsemmisítem. A tenger mélyébe vetem, a hátam mögé, véremmel eltörölöm, a megtörtént meg nem történtté lesz és nem lehet többé megkeresni és megtalálni. Vajon ki lehetne olyan botor, hogy megkeresse és megtalálja, amit Isten eltörölt.

Odaáll Jézus most az én szavaimon keresztül eléd, valamire rámutat: add oda! De legott, gondolkodás nélkül. Ne vidd magaddal haza. Legyen benned több a parancsnak való engedelmeskedés, mint a bűn szerelme. Oldozd el a kötelékeket, amelyek a bűnt szívedhez fűzik. Felelj igennel! Boldog az az ember, aki az Úr parancsának engedelmeskedik. Boldog a

bűnös, aki elé odalép az Úr, hogy engedelmeskedj a parancsának. Boldog a bűnös, aki elé odalép az Úr és ezt mondja: Nekem szükségem van bűneidre. Adjuk oda neki legott. Azonnal. Ámen.

Ima:

Gazdag Úr Jézus! Neked mindened megvan, semmire sincs szükséged. Csak bűneid nincsenek és ezt kéred tőlünk. Nem azért, mert szereted a bűnt, hanem mert könyörölni akarsz a bűnösön. Bocsáss meg nekünk, hogy annyiszor nem adtuk neked oda azt, amire rámutattál és elkérte tőlünk. Bocsáss meg, hogy annyiszor idetettük bűnünket az oltárra, azután visszaloptuk. Utáljuk ezt. Kérünk, vedd el tőlünk, semmisítsd meg, töröld el! Ámen.